

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **K. A.**, insolvenční správce
zastoupený advokátkou Mgr. Lívií Strakovou
sídlem Mišákova 326/15, Olomouc
proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha

o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 16. 10. 2020, č. j. MSP-53/2020-ODKA-ROZ/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 16. 10. 2020, č. j. MSP-53/2020-ODKA-ROZ/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým ministryně zamítla žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2020, č. j. MSP-47/2019-OINS-SRIS/6 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 36b odst. 1 písm. k) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „**zákon o insolvenčních správcích**“), ve znění účinném do 31. 5. 2019. Přestupku se měl dopustit tím, že v insolvenčním řízení vedeném s dlužnicí u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. X zpeněžil pozemek parc. č. 48, jehož součástí je stavba č. p. 69, a pozemek par. č. 49, vše v k. ú. Libčice nad Vltavou (dále jen „**nemovitosti**“), patřící do společného jmění manželů dlužnice a jejího bývalého manžela, a následně podal Krajskému soudu v Praze dne 18. 5. 2018 návrh na vydání výtěžku zpeněžení těchto nemovitostí zajištěným věřitelům, a to před tím, než bylo rozhodnuto o vypořádání společného jmění manželů dlužnice a jejího bývalého manžela. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích uložena pokuta ve výši 10 000 Kč.
3. V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že pravomoc k potrestání žalobce měl toliko insolvenční soud, který k jeho postupu dosud neměl výhrad. Dále žalobce namítal vnitřní rozpornost výroku rozhodnutí – část výroku vymezující skutek obsahuje popis jednání, které vůbec nebylo protiprávní. Žalobce podotkl, že návrh na vydání výtěžku zpeněžení nemovitostí zajištěným věřitelům podal nejprve insolvenční správce bývalého manžela dlužnice. Jeho návrh řešil insolvenční soud přednostně, žalobce vyčkával, zda bude tomuto návrhu něco insolvenčním soudem vytčeno, což se nestalo. Insolvenční soud navíc žalobcovo podání neodmítl.
4. Ministryně spravedlnosti žádnou z žalobcových námitek neuznala. Zdůraznila, že úloha insolvenčního soudu v jeho dohledové činnosti je jiná, než úloha žalovaného. Objektem dohledu ze strany žalovaného je řádný výkon profese insolvenčního správce, oproti tomu úkolem soudu je zajistit řádný průběh insolvenčního řízení. Zahrnutí jednání, které není samo o sobě protiprávní, do popisu skutku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí bylo na místě – zpeněžení nemovitých věcí bylo nutnou podmínkou pro podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení soudu; bez zpeněžení by nedošlo k protiprávnímu jednání spočívajícímu v předčasném podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení. Argument, že žalobce reagoval na postup insolvenčního správce bývalého manžela dlužnice, neshledala ministryně relevantním; podstatné je jednání žalobce. Nadto není pravda, že insolvenční soud neshledal postup insolvenčního správce bývalého manžela dlužnice závadným: naopak z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2018, č. j. X-403, vyplývá, že soud právě z důvodu předčasnosti nevyslovil souhlas s vydáním výtěžku zpeněženého předmětu zajištění.

II. Obsah žaloby a další vyjádření žalobce

5. Žalobce v žalobě v zásadě opakuje námitky vznesené v rozkladu.
6. Žalovaný dle žalobce nesprávně vykládá svou dozorčí pravomoc. Dle žalovaného pod dozor nad dodržováním povinností insolvenčního správce stanovených zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**insolvenční zákon**“) spadá též hmotněprávní posouzení postupu insolvenčních správců v konkrétním insolvenčním řízení ve smyslu § 36 odst. 1 insolvenčního zákona. Podle žalobce ale není v pravomoci žalovaného hodnotit, v jaké fázi

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení a jakým způsobem je insolvenční správce oprávněn zpeněžit majetek spadající do majetkové podstaty a podat návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěných věřitelů. To je úkolem insolvenčního soudu, ten však k postupu žalobce neměl výhradu.

7. Žalobce shledává jak napadené rozhodnutí, tak i prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozpornými. Žalovaný na jednu stranu uznává, že samotné zpeněžení nemovitostí není jednáním odporujícím zákonu, následně však obsáhle argumentuje ve prospěch zahrnutí skutku spočívajícího ve zpeněžení nemovitostí do výroku rozhodnutí.
8. Žalobce uvádí, že při podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení vycházel zejména z toho, že zpeněžované nemovitosti byly předmětem zajištění v řízení obou dlužníků, a ze znění občanského zákoníku, který určuje, že se majetek i dluhy při vypořádání společného jmění manželů dělí rovným dílem. Později mu dal za pravdu Okresní soud Praha-západ, který rozsudek o vypořádání společného jmění rozhodl v souladu s uvedeným pravidlem. Žalovaný posuzuje žalobcovu jednání formalisticky a zcela pomíjí fakt, že insolvenční soud neměl k postupu žalobce žádné výhrady a aktuálně o jeho návrhu jedná. Žalobce tedy trvá na tom, že postupoval svědomitě a s odbornou péčí ve smyslu insolvenčního zákona. Argumentace žalovaného, kterou odůvodňoval kvalifikaci podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení jako porušení § 36 odst. 1 insolvenčního zákona, je neurčitá, přehnaná a neodpovídá skutkovým okolnostem případu. Žalovaný navíc pominul veškeré žalobcovy námitky či skutková tvrzení a důkazy týkající se řádnosti jeho postupu; zejména jde o e-mail od asistentky soudce ze dne 14. 4. 2020.
9. Pro případ, že by se soud ztotožnil s názorem žalovaného o spáchání přestupku, navrhuje žalobce, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí v části týkající se výše trestu pro jeho zřejmou nepřiměřenost. Žalobce po celou dobu insolvenčního řízení spolupracoval s insolvenčním soudem. Žalovaný měl s ohledem zejména na e-mail od asistentky soudce upustit od potrestání.
10. V replice na vyjádření žalovaného zaslal žalobce soudu usnesení o uspokojení zajištěného věřitele v insolvenčním řízení vedeném na majetek bývalého manžela dlužnice. Insolvenční soud v usnesení vydal souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení spoluvlastnického podílu o velikosti ideální $\frac{1}{2}$ na zajištěných nemovitostech. Druhým podílovým spoluvlastníkem je právě dlužnice, jímž byl žalobce insolvenčním správcem. Usnesení dle něj prokazuje, že řádně vyhodnotil, že v důsledku zániku společného jmění manželů bude činit výše spoluvlastnického podílu každého z bývalých manželů na nemovitostech vždy ideální $\frac{1}{2}$ a že do majetkové podstaty v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužnice náleží spoluvlastnický podíl o velikosti ideální $\frac{1}{2}$. Je tedy evidentní, že žalobce postupoval v souladu s právními předpisy a nijak neohrozil stav majetkové podstaty či další průběh insolvenčního řízení.
11. Repliku žalobce následně doplnil usnesením o vydání výtěžku zpeněžení z insolvenčního řízení, ve kterém vystupoval jako insolvenční správce dlužnice. Soud v tomto usnesení konstatoval, že návrh žalobce byl „věcně správný“. Oprávněné osoby proti návrhu žalobce nevznesly žádné námitky.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný podotýká, že novelou insolvenčního zákona zákonem č. 64/2017 Sb. byl s účinností od 1. 7. 2017 zásadním způsobem posílen dohled žalovaného nad výkonem funkce insolvenčního správce. Nyní již žalovaný nemusí vyčkávat s výkonem své

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dohledové pravomoci na zhodnocení činnosti insolvenčního správce příslušným insolvenčním soudem.

13. K právní kvalifikaci žalobcova jednání žalovaný zopakoval, že žalobce podal návrh na vydání výtěžku zpeněžení devět měsíců předtím, než bylo obecným soudem postaveno najisto, jaká část výtěžku zpeněžení nemovitostí náleží do majetkové podstaty dlužnice a jaká do majetkové podstaty jejího bývalého manžela, pročez nebyly na jisto postaveny ani nároky zajištěných věřitelů a dalších oprávněných osob vůči jednotlivým majetkovým podstatám. Žalobce z pozice insolvenčního správce nesmí insolvenčnímu soudu předkládat zjevně vadné a předčasné návrhy na vydání výtěžku zpeněžení a spoléhat na to, že ze strany soudu případně nebudou schváleny. Není v souladu se zákonem přenášet odpovědnost z insolvenčního správce na insolvenční soud.
14. Pokud jde o uvedení jednání, které není samo o sobě protiprávní, do části výroku vymezující skutek, šlo o nezbytný krok z důvodu specifikace celého jednání tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným. Pokud by nedošlo ke zpeněžení nemovitostí, protiprávní jednání spočívající v předčasném podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení by nenastalo.

IV. Posouzení žaloby městským soudem

15. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**soudní řád správní**“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
17. Soud nejprve posuzoval námitku nedostatku pravomoci žalovaného.
18. Podle § 36 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích *ministerstvo spravedlnosti vykonává dohled nad insolvenčními správci a hostujícími insolvenčními správci.*
19. Podle § 36 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích „*ministerstvo*
 - a) *dohlíží nad tím, zda insolvenční správce a hostující insolvenční správce splňuje podmínky pro výkon činnosti insolvenčního správce a plní povinnosti stanovené tímto zákonem,*
 - c) *dohlíží nad tím, zda insolvenční správce a hostující insolvenční správce plní povinnosti stanovené insolvenčním zákonem.*“
20. Podle § 36b odst. 1 písm. k) zákona o insolvenčních správcích, ve znění do 31. 5. 2019, se přestupku dopustí insolvenční správce tím, že „*při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem porušil nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem*“.
21. Podle § 36c zákona o insolvenčních správcích „*přestupky podle tohoto zákona projednává ministerstvo.*“
22. Podle § 11 odst. 1 insolvenčního zákona „*při výkonu dohlédací činnosti insolvenční soud rozhoduje o záležitostech, které se týkají průběhu insolvenčního řízení, činí opatření potřebná k zajištění jeho účelu a ukládá povinnosti, týkající se činnosti jednotlivých subjektů řízení.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Soud v první řadě zdůrazňuje, že příslušnost žalovaného projednávat přestupky dle zákona o insolvenčních správcích je dána přímo tímto zákonem. A ze zákona o insolvenčních správcích nevyplývá, že vydání rozhodnutí o přestupku (či vůbec vedení řízení o přestupku) by mělo předcházet rozhodnutí soudu o porušení insolvenčního zákona (respektive jeho hmotněprávních ustanovení) insolvenčním správcem. Dohled žalovaného a insolvenčního soudu sledují zcela jiné účely (byť se vzájemně doplňují a mohou i splývat). Dohledací činnost soudu směřuje k zajištění řádného průběhu konkrétního insolvenčního řízení. K tomu insolvenční zákon insolvenčnímu soudu svěřuje pravomoc ukládat pořádkové pokuty (§ 81 insolvenčního zákona), ty může ukládat nejen insolvenčním správcům, ale také jiným subjektům insolvenčního řízení. Oproti tomu objektem dohledu žalovaného je řádný výkon profese insolvenčního správce jakožto vysoce specializované činnosti. Účelem dohledu žalovaného je zajistit, aby insolvenční správci vykonávali svou činnost v souladu s právními předpisy. To má přispět k ochraně veřejnosti před protiprávním jednáním insolvenčních správců, ale také k budování a zachování důvěry veřejnosti v profesionalitu insolvenčních správců jakožto profese. K tomu dává zákon žalovanému vedle rozhodování o přestupcích ještě jeden nástroj, kterým je rušení povolení nebo zvláštního povolení dle § 13 zákona o insolvenčních správcích.
24. Myšlenková konstrukce žalobce, že by žalovaný vůbec nebyl povolán samostatně „hmotněprávně“ hodnotit aktivitu žalobce v insolvenčním řízení, tedy neodpovídá recentní právní úpravě. Konstatování porušení insolvenčního (či jiného zákona) insolvenčním soudem není nutným předpokladem pro zahájení řízení o přestupku. Bylo plně v kompetenci žalovaného právně posoudit, zda byl žalobce oprávněn zpeněžit nemovitosti spadající do majetkové podstaty dlužnice a ve kterém okamžiku mohl podat návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, resp. zda svým postupem závažným způsobem porušil povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.
25. K tomu soud dodává, že uvedenému výkladu odpovídá také historická interpretace předmětných ustanovení. Z nedávných změn právní úpravy lze vysledovat trend posilování pravomocí ministerstva v oblasti dohledu nad insolvenčními správci. Takto například § 13 zákona o insolvenčních správcích žalovanému umožňuje zrušit povolení insolvenčního správce takovému správcí, který závažným způsobem porušil povinnost stanovenou (mimo jiné) insolvenčním zákonem. Od 1. 7. 2017 přitom ze zákona zmizela podmínka, aby takové porušení insolvenčního zákona nejprve (opakovaně) sankcionoval soud. Z toho vyplývá, že zákon obecně připouští, aby si žalovaný posuzoval jednání insolvenčních správců nezávisle na soudu. Pokud tak žalovaný může činit v řízení o zrušení povolení insolvenčního správce, není důvod, proč by tomu mělo být jinak v řízení o pokutě za spáchání přestupku. A soud neshledal, že by nutnost předchozího soudního rozhodnutí o porušení zákona měla vyplývat z dělby moci. Naopak záměr zákonodárce jakožto reprezentanta zákonodárné moci soud považuje za zřejmý. Námitka nedostatku pravomoci žalovaného není důvodná.
26. K námitce vnitřní rozpornosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí soud uvádí, že žádný takový vnitřní rozpor v napadených rozhodnutích nenalezl. Žalobce spatřuje rozpornost v tom, že v části vymezující skutek je zahrnuto též jednání, které samo o sobě není protiprávním. Na tom však soud nespatřuje cokoliv závadného. Popis skutku nemusí obsahovat pouze popis takových jednání, která jsou sama o sobě protiprávní. Účelem popisu skutku není pouze vymezit, jaké jednání je protiprávním, nýbrž především jednání obviněného dostatečně detailně popsat tak, aby byl daný skutek náležitě specifikován a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odlišen. Standardně se do skutkové části výroku o přestupku zahrnuje například popis toho, kdy a kam se pachatel přestupku dostavil, než spáchal samotné protiprávní jednání, ačkoliv dostavení se na určité místo v určitý čas jistě samo o sobě protiprávní není. Jde pouze o konkretizaci popisovaného jednání. Obdobné principy platí i pro řízení trestní.

27. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný neklade žalobci za vinu zpeněžení nemovitostí, nýbrž až následné podání předčasného návrhu na vydání výtěžku zpeněžení. Zahrnutí zpeněžení nemovitostí do popisu skutku z pohledu soudu nikterak nesnižuje srozumitelnost napadeného, ani prvostupňového rozhodnutí.
28. Soud hodnotí jako nedůvodnou též námitku nesprávné právní kvalifikace skutku. Žalobce trvá na tom, že neporušil § 36 odst. 1 insolvenčního zákona.
29. Dle § 36 odst. 1 insolvenčního zákona je insolvenční správce „*povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.*“
30. Dle prvostupňového rozhodnutí měl žalobce porušit povinnost uvedenou v první větě výše citovaného ustanovení, protože nepostupoval svědomitě a s odbornou péčí, pokud o vydání výtěžku zpeněženého předmětu zajištění požádal předčasně.
31. Dle § 225 odst. 1 insolvenčního zákona „*osoby, které tvrdí, že označený majetek neměl být do soupisu zahrnut proto, že to vylučuje jejich právo k majetku nebo že tu je jiný důvod, pro který neměl být zahrnut do soupisu, se mohou žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat rozhodnutí, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty.*“ Takovou žalobou byla dle prvostupňového rozhodnutí žaloba na vypořádání společného jmění manželů, tj. dlužnice a jejího bývalého manžela.
32. Dle § 255 odst. 5 insolvenčního zákona: „*před pravomocným skončením řízení o žalobě lze ke zpeněžení nebo jinému nakládání s majetkem podle odstavce 4 přistoupit, jestliže tak z důvodů hodných zvláštního zřetele určil insolvenční soud ve výroku rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, řízení o ní zastavil nebo ji odmítl. Z výtěžku zpeněžení nebo jiného nakládání s takovým majetkem mohou být věřitelé uspokojeni až po pravomocném skončení řízení o žalobě.*“
33. Soud má za to, že prvostupňové rozhodnutí náležitě zdůvodňuje, v čem byl postup žalobce protizákonný. Po skutkové stránce je nesporné, že žalobce podal návrh na vydání výtěžku zpeněžení předtím, než bylo pravomocně rozhodnuto o vypořádání společného jmění manželů. K tomu došlo až rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 19. 12. 2019, č. j. 15 C 93/2012-768, tj. více než devět měsíců po podání žalobcovu návrhu. Žalobce tedy podal návrh ve chvíli, kdy nebylo zřejmé, jaká částka bude výtěžkem zpeněžení.
34. Žalobce dle názoru soudu nenabízí žádný argument, který by byl způsobilý konstatování porušení insolvenčního zákona zvrátit. Pokud jde o dvě usnesení insolvenčních soudů (Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Praze), soud v nich nenalézá úplnou validaci postupu žalobce. V obou případech soud návrhu na vydání výtěžku vyhověl teprve poté, co nabyl právní moci výše citovaný rozsudek Okresního soudu Praha-západ o vypořádání společného jmění manželů. Není přitom úkolem insolvenčního soudu vyhodnocovat každý krok insolvenčního správce a obsáhle se k němu vyjadřovat. Lze sice kvitovat žalobcovu snahu svůj postup konzultovat či koordinovat se soudem či insolvenčním správcem bývalého manžela dlužnice. Tím se však žalobce nemůže zbavit

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odpovědnosti za to, že v řízení činil vadné či předčasné úkony. Řečené platí dle mínění soudu i ve vztahu k e-mailu zaslanému žalobci asistentkou soudce. Ani tato komunikace nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za chybný postup v insolvenčním řízení.

35. Soud navíc nemůže přehlédnout, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 11. 2018, č. j. X-403, žalobcův návrh na vyslovení souhlasu s vydáním výtěžku zajištěnému věřiteli odmítl pro předčasnost. V odůvodnění uvedl, že „*pokud insolvenční správce navrhuje výdej výtěžku zajištěnému věřiteli, který odpovídá předmětu zajištění (po odečtení nákladů se zpeněžením), nepředložil soudu s návrhem dohodu o vypořádání společného jmění manželů a upravený soupis majetkové podstaty, z kterého by bylo zřejmé, že dlužník je vlastníkem 1/2 nemovitosti – předmětu zajištění. Neučinil tak ani na výzvu soudu ze dne 9. 10. 2018 (d.č. B-379). Protože insolvenční správce nedoložil ničeho k oprávněnosti nakládat s majetkovou podstatou zapsanou v soupisu majetkové podstaty jako majetku ve společném jmění manželů, soud dospěl k závěru, že návrh na výdej výtěžku je předčasný, proto návrhu prozatím nevyhověl.*“ Žalobcovo tvrzení, že insolvenční soud neměl k jeho postupu výhrad, je tedy zjevně nepravdivé a jako obrana v posuzované věci nemůže obstát. Naopak z usnesení vyplývá, že žalobce svým postupem insolvenční soud zbytečně zatížil (insolvenční soud musel žalobce marně vyzývat k doložení neexistujících dokumentů), a to v situaci, kdy se tento soud již tak potýkal s enormním množstvím podání ze strany bývalého manžela dlužnice, což žalobce sám ve svých podáních neopomíná zdůrazňovat.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.
37. Pokuta byla žalobci uložena při dolní hranici zákonné sazby. Horní hranice činila 5 000 000 Kč, stanovená výše pokuty tak činí 0,2 % zákonného maxima. Již proto nemůže být uložená pokuta považována za zjevně nepřiměřenou. Navíc soud připomíná, že Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). A takto nelze pokutu uloženou žalobci hodnotit, naopak správní orgány pokutu stanovily v přiměřené výši tak, aby splnila svůj nápravný i preventivní charakter.

V. Závěr

38. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 19. července 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.